

РЕШЕНИЕ

№ 6368

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11730** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на „БЕЛМОНД ИНВЕСТ“ЕООД [населено място] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ №Р-22221721000615-091-001/11.04.2022 година, мълчаливо потвърден чрез непроизнасяне от страна на Директор на Дирекция ОДОП, с който са установени задължения по ЗДДС в общ размер на 109 924,32 лева главница и лихви.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалвания ревизионен акт. Твърди се, че същият е издаден при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и най-вече не са анализирани представените доказателства, както и неправилен е изводът на органите по приходите, че не е налице ВОД и транспортът не е осъществен, като по делото се съдържат достатъчно писмени доказателства, които обуславят осъществяване на ВОД. Наред с това се сочи, че от всички доказателства е безспорно установено, че жалбоподателят е получател по реални доставки и неправилно са установени задълженията на ревизионния данъчен субект по видове и по периоди. Иска се отмяна на Ревизионния акт и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят-„Белмонд Инвест“ ЕООД редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат Б., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно

незаконосъобразността на обжалвания ревизионен акт развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Т. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител. Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства ,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 347/30.12.2009 година на Директор ТД на НАП- [населено място] З. Г. е преназначена на длъжността инспектор по приходите при ТД на НАП- [населено място] с И.- Б., считано от 01.01.2010 година.

Със Заповед № 294/30.12.2009 година на Директор ТД на НАП- [населено място] Д. Т. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите в ТД на НАП- [населено място], считано от 01.01.2010 година с И.- [населено място].

Със Заповед № 55.12./30.10.2012 година на Директор ТД на НАП- [населено място] Т. К. е преназначена на длъжността- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- [населено място] считано от 01.11.2012 година с И.- Б..

Със Заповед № РД-01-12/18.02.2020 година Директор ТД на НАП-гр. С. наредил функциите на компетентен орган по чл.112 от ДОПК да се изпълняват от поименно изброени служители, измежду които и С. Т. К. на длъжност – Началник сектор при ТД на НАП- С. считано от 03.02.2020 година и определил техните заместници.

Със Заповед № РД-01-616/30.10.2020 година Директор ТД на НАП – [населено място] на основание чл.11,ал.1, т.1 от ЗНАП, във връзка със Заповед № ЗЦУ-793/21.06.2010 година и Писмо от 21.10.2020 година на Изпълнителен директор на НАП определил функциите на ръководители екипи / служебно определени в Сектор „ Ревизии“, Отдел“ Ревизии, Дирекция“ Контрол в ТД на НАП- [населено място] да се изпълняват за периода от 01. Ноември 2020 година до 28.02.2021 година включително от поименно изброени органи по приходите, измежду които и Д. Д. Т.- Главен инспектор по приходите с И.- Б..

Със Заповед за възлагане на ревизия от 03.02.2021 година С. Т. К. на длъжност-Началник сектор „ Ревизии“ възложила да бъде извършена ревизия на жалбоподателя, определил състава на ревизиращия екип- Д. Д. Т.- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и И. Запренова Г. на длъжност- инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди ДДС за периода- 01.10.2019 година и 31.12.2020 година, определил срока за завършване на ревизията– два месеца, считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 25.02.2021 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 23.04.2021 година органът, възложил ревизията- С. Т. К. на длъжност-Началник сектор „Ревизии“ определила нов срок за завършване на ревизията до 21.05.2021 година.

Заповедта за изменение на ЗВР е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 26.04.2021 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 21.05.2021 година органът, възложил ревизията С. Т. К. определил нов срок за завършване на ревизията до 23.07.2021 година, като

Заповедта е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 21.05.2021 година.

Със Заповед от 22.07.2021 година органът, възложил ревизията- С. Т. К. –Началник сектор“ Ревизии“ спряла производството по извършване на ревизия на жалбоподателя считано от 22.07.2021 година до получаване на отговор от данъчната администрация на С. или в срока по чл.34,ал.8 от ДОПК.

Заповедта за спиране е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 23.07.2021 година.

Със Заповед за възобновяване от 26.10.2021 година органът, възложил ревизията – С. Т. К. възобновила ревизионното производство на жалбоподателя считано от 26.10.2021 година и определил срок на ревизията след възобновяването -27.10.2021 година.

Заповедта за възобновяване е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 20.11.2021 година.

На 14.03.2022 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип - Д. Д. Т. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и И. Запренова Г. на длъжност- инспектор по приходите съставили РД № Р-22221721000615-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по ДДС и за периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 09.05.2022 година.

На 11.04.2022 година С. Т. К. на длъжност- Началник сектор „Ревизии“ и Д. Д. Т. на длъжност- Главен инспектор по приходите издали обжалвания ревизионен акт № Р-22221721000615-091-001, с който установили задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 09.05.2022 година.

На 18.05.2022 година дружеството- жалбоподател депозирало жалба до Директор на Дирекция ОДОП.

На 07.07.2022 година дружеството- жалбоподател поискало да бъде продължен срокът за произнасяне от страна на Директор на Дирекция ОДОП с един месец, а със сключено Споразумение от 12.07.2022 година е удължен срокът за произнасяне по жалбата срещу РА по административен ред.

В предвидения срок Директор на Дирекция ОДОП не се е произнесъл.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало отговор на въпросите му поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.4 от ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява частично основателна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №Р-22221721000615-091-001/11.04.2022 година е издаден от компетентни органи- това е С. Т. К. на длъжност Началник сектор“ Ревизии“- орган, възложил ревизията и Д. Д. Т. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява, че лицето С. Т. К. е заемала длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към датата на издаване на ЗВР и към датата на издаване на Ревизионния акт и е определен за орган, който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрична Заповед на Директор ТД на НАП- С. от 18.02.2020 година.

Не се спори, а и от доказателствата по делото се установява, че лицето Д. Д. Т. е заемала длъжността-Главен инспектор по приходите, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока, както и доказателства, че лицето И. Запренова Г. е заемала длъжността- инспектор по приходите и то към датите на издаване на ЗВР и РД. Лицето Д. Д. Т. също е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите и е била определена за ръководител на ревизията и то към датата на издаване на ЗВР от 03.02.2021 година и то с нарочна Заповед от 30.10.2020 година на Директор ТД на НАП / като е определена служебно за ръководител екип/ ръководител на ревизията/ за периода 01.11.2020 до 28.02.2021 година/ като при издаване на първата ЗВР Д. Т. е имало качеството на ръководител на ревизията, но след това предвид срока на действие на Заповедта до 28.02.2021 година , след този период няма доказателства Д. Т. да е била определена за ръководител на ревизията и то с нарочна Заповед на Директор ТД на НАП. Съдебният състав продължава да е на мнение, че качеството ръководител на ревизията не се придобива автоматично по силата на закона и е достатъчно същият да е посочен в Заповедта за възлагане на ревизия, както е посочено в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 5 ОТ 13.12.2016 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 10/2016 Г., ОСС НА ВАС, I И II КОЛЕГИЯ, според което“ за да е налице валидно издаден ревизионен акт в общата хипотеза на [чл. 119, ал. 2 ДОПК](#), последният следва да е издаден от две лица: 1. от орган по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагането на ревизията и 2. от органа, имащ качеството на "възложил ревизията", определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция” и [че ръководителят на ревизията черпи своето качество – ръководител на ревизията по силата на закона](#), и е достатъчно да бъде посочено в заповедта за възлагане на ревизия, защото от приложената по делото Заповед на Директор ТД на НАП от 30.10.2020 година е видно друго- че лицето, което е посочено в Заповедта за възлагане на ревизия следва да е придобило това качество–ръководител на ревизията и то не по силата на самата Заповед за възлагане на ревизия, а преди това - в случая да е определено служебно от страна на Директор ТД на НАП и да е посочено в Заповед на Директор ТД на НАП / в случая на Директор ТД на НАП- [населено място] с определен период- от 01.11.2020 година до 28.02.2021 година. Тъй като Тълкувателното решение е задължително за съда, то съдебният състав следва да се съобрази с него и да приеме въпреки липсата на доказателства за това лицето Д. Т. след датата на първата ЗВР и след 28.02.2021 година да е имала качеството на ръководител на ревизията, и че е притежавала това качество–ръководител на ревизията и след тази дата 28.02.2021 година.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът-възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на

ревизията.

Всички актове в ревизионното производство – ЗВР, Заповеди за изменение, РД и РА са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 3 от Закон за електронния документ и електронни удостоверителни услуги/ заглавието е изменено- преди Закон за електронния документ и електронния подпис/ (Изм. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Електронен документ е електронен документ по смисъла на [чл. 3, т. 35 от Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 910/2014".(2) (Доп. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. В редакцията, действаща към момента на издаване на ЗВР, РД и РА, съгласно ЗЕДЕП, чл.3, ДВ. бр.34 от 6 Април 2001 година- Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. Съгласно чл.4 от ЗЕДЕП автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕП (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г.) Електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на [чл. 16.](#)) Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал. 1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай, [ЗВР](#), РД, както и РА са създадени като електронни документи по смисъла на [чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП](#), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са изпратени като електронни съобщения и връчени на ревизираното дружество по реда на [чл. 30, ал. 6 ДОПК](#) и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в [чл. 184, ал. 1 ГПК](#), приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание [§ 2 ДР ДОПК](#), тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на [чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕП](#) електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство. Квалифициран електронен подпис, съгласно ал. 3 и ал. 4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1, според което той трябва

да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Автентичността на всеки един документ /частен свидетелстващ и официален свидетелстващ или диспозитивен/ може да бъде оспорена по реда на [чл. 193 ГПК](#) и в този случай съдът е длъжен да провери дали този документ действително материализира изявление, направено от лицето /органа/, сочен като негов автор или не. По делото са представени Удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги, със съдържанието по [чл. 24, ал. 1 ЗЕДЕП](#), обосновава извод за това, че [ЗВР](#), РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на [чл. 13 ЗЕДЕП](#) е въведена фикция за саморъчен подпис.

От така представените заверени преписи на хартиен носител, се установява, че актът, издаден като електронен документ е подписан с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията – от С. Т. К.-Началник сектор "Ревизии" в Дирекция "Контрол" на ТД на НАП- С. и на ръководителя на ревизията- Д. Т. при ТД на НАП–С. са притежавали квалифициран електронен подпис. За да е валидно подписан съгласно [чл. 120, ал. 1, т. 8 ДОПК](#) в случаите, когато е издаден като електронен документ, ревизионният акт следва да е подписан с квалифициран електронен подпис на органите по [чл. 119, ал. 2 ДОПК](#), така че по силата на законовата фикция в [чл. 13, ал. 4 във връзка с ал. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис](#) /ЗЕДЕП/ електронните подписи да имат значението на саморъчни подписи. В конкретния случай, от доказателствата по делото е безспорно установено, че не само РА, но и ЗВР и РД са създадени като електронни документи и са подписани от лица, които притежават квалифициран електронен подпис. Установено е още, че и лицето И. Запренова Г. също е притежавало квалифициран електронен подпис.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част ,в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органите по приходите, които са го издали. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт, подписан от двамата органи по приходите, които са участвали в състава на ревизиращия екип.

Всички актове и съобщения са връчени както на електронния адрес на жалбопозителя. Съгласно чл.30,ал.6 от ДОПК електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система. В [ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство,но](#) следва да бъде отбелязано,че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса- аргумент от разпоредбата на чл.33 от

ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административнонаказателната отговорност, за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита.

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуалното-правните разпоредби и най-вече на нормата на чл.114 от ДОПК. Ревизионното производство е първо, като с първата ЗВР от 03.02.2021 година е определен двумесечен срок за завършване на ревизията, но поради недостатъчност на срока, органът, възложил ревизията определил нов срок за завършването до 21.05.2021 година/ като удължаването е с един месец/, като с още една заповед е удължен срокът за извършване на ревизията с два месеца до 23.07.2021 година, но ревизията е спряна за срок до получаване на информация от Словашките данъчни власти със Заповед от 22.07.2021 година, съответно на това възобновена на дата 26.10.2021 година, като е определен срок за приключването и до 27.10.2021 година. Ревизионното производство е приключило по реда и в сроковете, предвидени в ДОПК, като удължаването е извършено в съответствие с нормата на чл.114 от ДОПК.

При издаване на ревизионния акт са спазени частично материалноправните разпоредби на ЗДДС.

Правната регламентация на вътреобщностните придобивания се съдържа в чл.7 от ЗДДС. Съгласно сочената разпоредба, вътреобщностна доставка на стоки е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. По силата на чл.53, ал.1 от ЗДДС ВОД по чл.7 се облагат с нулева ставка. Д., удостоверяващи извършването на вътреобщностна доставка, се определят в ППЗДС-по-конкретно-чл.45 от ППЗДДС - документ за доставката и документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките на територията на страната до територията на друга държава членка. Според чл.45, т.1, б.б от ППЗДДС документ за доставката представлява фактура на доставката, в която когато получателят е регистриран за целите на ДДС в друга държава членка, се посочва идентификационният номер по ДДС на получателя, издаден от държава членка, под който номер му е извършена доставката. В редакцията, действаща към момента на извършване на доставките месец 08.2020 година –месец 10-2020 година документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка са- транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя; в писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът, име на лицето, предало стоките, транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка - когато транспортът е извършен от доставчика или от трето

лице за сметка на доставчика.

От доказателствата по делото, в това число и от заключението на вещото лице изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните/което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че за данъчни периоди м.11.2019 година, м.12.2019 година, м.01,04 и 06.2020 година на „Белмонд Инвест“ ЕООД е начислен ДДС в общ размер на 26 585,72 лева за осъществени ВОД на стоки по фактури с предмет авточасти и консумативи. Клиент е установеното във Великобритания дружество „BGD-I“ L. с ДДС № SK4120118365, а мястото на завършване на превозите в С.. Дейността на дружеството - жалбоподател е организирана, като от клиента се получава Заявка/договор за всяка една от доставките, която в последствие бива изпълнена и след получаване на Заявка/договор от страна на клиента/, се закупуват нужните стоки за изпълнение на същата, ао след приключване на всяка една постъпила заявка в указания срок, същата се фактурира на клиента. Дружеството има въведен в експлоатация касов апарат на 05.08.2019 година, № ФУ ED316380, № ФП 44316380, разплащанията с клиента са в брой, като сумите за всяка една от доставките се придвижват от BGD-I L. към „Белмонд Инвест“ ЕООД по физически лица и за всяка получена сума от BGD-I L. с V.: SK4120118365 се маркира касов бон в момента на получаването ѝ, разходите за транспорт и доставка са за сметка на „Белмонд Инвест“ ЕООД, като за да се минимизират разходите, всички приключени заявки през месеца, след получаване на плащанията по тях се експедират към клиента заедно, веднъж в месеца, за извършване на транспорт на стоките по ВОД са използвани както външни транспортни фирми, така и в някои от месеците същият е извършван от „Белмонд Инвест“ ЕООД с МПС рег. [рег.номер на МПС], експлоатирано съгласно сключени Договори за наем с „Тим Агро 777“ ЕООД и „Метал-БГ“ АД.

Всяка една от вътреобщностните доставки е документирана с фактура, invoice, Заявка/договор, приемо-предавателен протокол, packing list, CMR, писмено потвърждение от клиента.

За данъчен период- месец 10.2019 година, жалбоподателят е издал фактури с № 100..006/15.10.2019 г. с ДО 6 659,89 лева, № 100..007/15.10.2019 година с ДО 6 278,63 лева, № 100..008/15.10.2019 година с ДО 7 301,48 лева, № 100..009/16.10.2019 година с ДО 6 177,04 лева, № 100..010/16.10.2019 година с ДО 7 022,96 лева, като разплащането по фактурите е в брой на дата 15.10.2019 година, а по фактури № 9 и 10 на 16.10.2019 година. Фактурите са придружени с ЧМР издадено на 18.10.2019 година, превозвач „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД с посочено МПС с рег. [рег.номер на МПС], място на товарене [населено място], България – 18.10.2019 година, място и дата на разтоварване С., Н. - 21.10.2019 година. За извършения транспорт „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД с е издал фактура № [ЕГН]/ 18.10.2019 година с ДО 300 лева и ДДС 60 лева с получател „Белмонд Инвест“ ЕООД, към фактурите са представени 4 броя потвърждения към ЧМР-то, че стоките са пристигнали на територията на С., с място и дата на издаване на потвърждението - 14.11.2019 година, Б.. Реализираните стоки от „Белмонд Инвест“ ЕООД, ВОД към „BGD-I“ L. с ДДС № SK4120118365 са закупени по фактури от доставчик „Мит“ ЕООД/ за което са представени-по фактури за ВОД № 6, 7 и 8 от 15.10.2019 година - стоките са закупени от „Мит“ ЕООД по фактура № 22927/11.10.2019 година с ДО 18400 лева и ДДС 3680 лева, по фактури за ВОД № 9 и 10/16.10.2019 година – стоките са закупени от „Мит“ ЕООД по фактура № 22932/14.10.2019 година с ДО 12000 лева и ДДС 2400 лева. По отношение **фактура за ВОД през данъчен период м.11.19 година- № 100..011/15.11.2019 година с ДО 2 520,83 лева е установено, че разплащането по фактура № 11 е в брой на дата 15.11.2019 година, съпроводена с ЧМР, издадено на 28.11.2019 година, с превозвач**

„Колев Транспорт и логистика“ ЕООД, МПС с рег. [рег.номер на МПС] , място на товарене- [населено място], България – 28.11.2019 година, място и дата на разтоварване С., Н. - 30.11.2019 година, а за извършения транспорт „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД е издал фактура № [ЕГН]/ 19.11.2019 година с ДО 300 лева и ДДС 60 лева с получател „Белмонд Инвест“ ЕООД, като реализираната стока от „Белмонд Инвест“ ЕООД, ВОД към „BGD-I“ L. с ДДС № SK4120118365 по фактура № 11/15.11.2019 година е закупена по фактура № 2549/31.10.2019 година с ДО 2291,67 лева и ДДС 458,33 лева, издадена от доставчик „Симеонов Мотор Спорт“ ООД. През месец 01.2020 година жалбоподателят е издал **фактури за ВОД** -№ 100.019/08.01.2020 година с ДО 6 028,53 лева, платена на 08.01.2020 година, № 100.021/09.01.2020 г. с ДО 6 115,68 лева, платена 09.01.2020 година и № 100.023/09.01.2020 година с ДО 6 304,58 лева, платена 09.01.2020 година, съпроводени с ЧМР издадено на 23.01.2020 година с, превозвач „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД с посочено МПС с рег. [рег.номер на МПС] , място на товарене [населено място], България – 23.01.2020 година, място и дата на разтоварване С., Н. - 27.01.2020 година, а за извършения транспорт „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД е издал фактура № [ЕГН]/ 13.01.2020 година с ДО 300 лева и ДДС 60 лева с получател „Белмонд Инвест“ ЕООД.

От заключението на вещото лице, и от събраните доказателства е установено, че реализираните стоки от „Белмонд Инвест“ ЕООД, ВОД към „BGD-I“ L. с ДДС № SK4120118365 са закупени по фактури от доставчици- по ВОД № 19/08.01.2020 година и № 21/09.01.2020 година – стоката е закупена от „Симеонов Мотор Спорт“ ООД по фактури № 2630/18.12.2019 година с ДО 7791,67 лева и ДДС 1558,33 лева. и № 2623/13.12.2019 година с ДО 5778,28 лева и ДДС 1155,66 лева, по ВОД № 23/09.01.2020 година – стоката е закупена от „Симеонов Мотор Спорт“ ООД по фактура № 2678/25.01.2020 година /692,50 лева./, от „Про Грийн- М“ ЕООД по фактура № 462/07.01.2020 година /142,84 лева/ и от „България Инвестмънт къмпани“ ЕООД по фактура № 113/08.01.2020 година /1382,90 лева, по фактури за ВОД № 25/28.01.2020 година с ДО 8 846,61 лева и № 26/28.01.2020 година с ДО 9 110 лева, платени на 28.01.2020 година с представено ЧМР от 28.01.2020 година, превозвач „Белмонд Инвест“ ЕООД с МПС с рег. [рег.номер на МПС] . Място на товарене [населено място], България – 28.01.2020г., място и дата на разтоварване С., Н. - 29.01.2020 г. Реализираните стоки от „Белмонд Инвест“ ЕООД, ВОД към „BGD-I“ L. с ДДС № SK4120118365 по фактура № 26/28.01.2020г. е закупена по фактури от доставчици С. Мотор Спорт ООД № 2677/24.01.2020г. /2646,07лв./ и ф.ра № 2678/25.01.2020г. /4855,82лв./ и доставчик „Про Грийн- М“ ЕООД по фактура № 461/06.01.2020г. /1340,00лв.

Представена е фактура за ВОД за м.04.2020г. - № 38/27.04.2020г. с ДО 7 003,14лв. Разплащането е в брой на 27.04.2020г. Представено е ЧМР издадено на 29.04.2020 г., превозвач „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], с посочено МПС с рег. [рег.номер на МПС] . Място на товарене [населено място], България – 29.04.2020 г., място и дата на разтоварване С., Н. - 29.04.2020 г.

За извършения транспорт „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е издал фактура № [ЕГН]/ 18.10.2019 г. с ДО 300,00лв. и ДДС 60,00лв., получател „Белмонд Инвест“ ЕООД. Реализираната стока от „Белмонд Инвест“ ЕООД по ВОД към „BGD-I“ L. с ДДС № SK4120118365 по фактура за ВОД № 38/27.04.2020 година е закупена по фактури от доставчици-„България инвестмънт къмпани“ ЕООД по фактура № 140/27.04.2020 година, „Симеонов Мотор Спорт“ ООД по фактура № 2798/15.04.2020 година/1237,08 лева, по фактура №2803/21.04.2020 година /824,58лв./, по фактура №2808/24.04.2020 година./1417,13 лева/ и по фактура №

2750/17.03.2020 година /799,17лева. За месец **07.2020** година, жалбоподателят е издал фактури за **ВОД №100..050/02.07.2020** година с ДО 5 869,55 лева, платена на 02.07.2020 година, №100..051/03.07.2020 година с ДО 9 382,57 лева, платена на 03.07.2020 година, №100..052/03.07.2020 година с ДО 8 002,54 лева, платена на 03.07.2020 година, №100..053/06.07.2020 година с ДО 6 322 лева, платена на 06.07.2020 година, №100..054/07.07.2020 година с ДО 6 793,31 лева, платена на 07.07.2020 година, №100..055/13.07.2020 година с ДО 5 457,93 лева, платена на 13.07.2020 година, №100..056/13.07.2020 година с ДО 4 699,04 лева, платена на 13.07.2020 година, като разплащането по фактурите е в брой. Към всяка една от фактурите е приложено ЧМР-издадено на 14.07.2020 година, превозвач „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД с посочено МПС с рег. [рег.номер на МПС], място на товарене- [населено място], България – 14.07.2020 година и място и дата на разтоварване С., Н. - 14.07.2020 година, потвърждение от 14.07.2020 година, а за извършения транспорт „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД е издал фактура № [ЕГН]/ 14.07.2020 година с ДО 300 лева и ДДС 60 лева., получател „Белмонд Инвест“ ЕООД. Всички издадени фактури за ВОД са съпроводени с подписани приемо-предавателни протоколи при следните условия: доставчикът предава, а клиентът приема стоката, изрично упомената в съответната фактура без забележки, с положени подписи и печати за „предал“ и „приел“.

Реализираните стоки от „Белмонд Инвест“ ЕООД, ВОД към „BGD-I“ Л. с ДДС № SK4120118365 по фактури за м.07.2020 година, са закупени по фактури от доставчици „Симеонов Мотор Спорт“ ООД и „Ауто Плюс България“ АД /л.211/, а относно обектите за осъществяване на дейността си „Б. Инвест“ ЕООД е представило Договор за наем №4 от 01.04.2019 година. с „Тим Агро 777“ ЕООД - наемодател. Предмет – помещение за офис 20 кв. м. , находящ се в [населено място], [улица], както и складово помещение от 30 кв. м , находящо се на същия адрес, както и Договор за наем от 01.10.2020 година с „Тим Агро 777“ ЕООД – наемодател с предмет – отдаване под наем на магазин , построен в УПИ 07603.502.788.2 , парцел 25 , в квартал 44 по регулационния план на [населено място], област Р. , площ 98 кв. м., [улица].

Вярно е, че в хода на ревизията с цел установяване на всички факти и обстоятелства е изпратено Искане за обмен на информация по електронен път и от събраната информация по линия на международното сътрудничество се установява, че закупените стоки са били в склада в Логистичния център в Б. 11444 У. до края на 2020 година , като фактурите винаги са плащани в брой, като компанията „BGD-I“ Л. с ДДС № SK4120118365 не е посочила от кого и къде, и законните представители на С. дружество – Ш. Багди и законният представител на жалбоподателя- С. М. се срещнали в [населено място], България, където компанията „Б. Инвест“ разполага с бензиностанция и магазин за части, и по-късно са поддържали връзка предимно по телефона или по имейл, като дружеството „Б. Инвест“ винаги е изпращало оферта за словашкото дружество и на база на тази оферта стоките впоследствие са поръчани, и при всяка доставка на стоките е издаван документ за доставка или приемо- предавателен протокол, които са подписани от законния представител на С. и на Българското дружество , като стоката е натоварена в Бяла, България и разтоварена в логистичния център в Б..

Представените ЧМР са с положени печати на посочения клиент от С. и подписи в клетка 24. Следва да бъде посочено, че съгласно [чл. 49 от Закона за автомобилните превози](#) с договор за автомобилен превоз на товари превозвачът се задължава срещу заплащане да превози с превозно средство до определено местоназначение товар, който изпращачът му предава, а съобразно чл. 50 договорът за превоз се

установява товарителница, като действителността на договора за превоз не зависи от издаването, редовността или изгубването на товарителницата. По силата на [чл. 61 от Закона за автомобилните превози](#) товарителницата удостоверява условията на договора и получаването на товара от превозвача до доказване на противното. Идентични са и разпоредбите на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки. Съгласно чл. 4 от Конвенцията договорът за превоз се установява с товарителница. Липсата, нередовността или загубата на товарителницата не засягат нито съществуването, нито действието на договора за превоз, който остава подчинен на разпоредбите на тази Конвенция, а съгласно чл. 5 от Конвенцията товарителницата се изготвя в три оригинални екземпляра, подписани от изпращача и от превозвача. Тези подписи могат да бъдат отпечатани или заменени с печатите на изпращача и превозвача, ако това се разрешава от законодателството на страната, в която се изготвя товарителницата. Първият екземпляр се предава на изпращача, вторият придружава стоката, а третият се задържа от превозвача. Освен това в чл. 9, т. 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки е посочено, че товарителницата удостоверява до доказване на противното условията на договора и получаването на стоката от превозвача. В качеството ѝ на документ, който удостоверява само и единствено (и то с оборимата презумпция) получаването на стоката от превозвача, същата като такъв документ не представлява доказателство за преминаване на собствеността от доставчика на получателя на стоката, като същата съобразно посочените текстове не представлява доказателство за обстоятелството, че стоката е била получена от получателя. Товарителницата не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните право- отношения, който придружава товара от момента на натоварването до момента на разтоварването на стоката. /CMR/ представлява по своята същност частен свидетелстващ документ и като такъв следва да отговаря на изискванията за действителност на частните документи и следователно при формирането на извод относно транспортирането и фактическото преминаване на стоките от територията на страната на територията на друга държава - членка, спецификата на товарителницата в качеството ѝ на частен свидетелстващ документ налага доказателствената ѝ сила да се преценява по вътрешно убеждение, с оглед всички обстоятелства. Вътреобщностна доставка по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС е налице, когато едно данъчно задължено лице, регистрирано за целите на ЗДДС на територията на България извърши доставка на стоки, транспортирани от територията на страната до територията на друга Държава-членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС на територията на друга Държава-членка на ЕС.

От доказателствата по делото е установено, че транспортът на стоките е за сметка на доставчика/ жалбоподател,/ който е ползвал услугите на превозвача „ Колев Транспорт и Логистика“ ЕООД, като превозвачът в хода на ревизионното производство е представил договори за безвъзмездно ползване на МПС- от 06.07.2020 година, 07.10.2019 година сключен със С. К. от [населено място] /л.156, 164/ за ползване на МПС М. 313 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] , от 11.11.2019 година, от 13.01.2020 година, сключен с А. И. от [населено място] /л.160-163, 168/ за ползване на МПС – М. С. 313 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] , от 20.04.2020 година, сключен с Л. В. от [населено място] /л.172/ за ползване на МПС - М. 413 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] , а от представените ЧМР се установява място и дата на товарене на стоките, място и дата на разтоварване и дата на получаване, стоките са

предавани на превозвача К. С. К. с Приемо-предавателен протокол от продавача на стоките/възложителя на превозите С. В. М., съгласно положени подписи, а превозвачът приел да транспортира стоката до С. и да я предаде на купувача-клиента на „Белмонд инвест“ ЕООД. За извършения транспорт „Колев транспорт и логистика“ ЕООД е издал данъчни фактури, които отговарят на изискванията на Закона за счетоводството. Наред с това, „Белмонд Инвест“ ЕООД е ползвал МПС с рег. [рег.номер на МПС] - Пежо Боксер, цвят бял, рама № VFYC2MFC12G88508 по Договор за наем на товарен автомобил с „Тим Агро 777“ ЕООД, представлявано от С. М. – наемодател, а в случаите, когато превозът е осъществен директно от страна на „Белмонд Инвест“ ЕООД са налице разходи за наем на МПС с рег. [рег.номер на МПС] - Пежо Боксер, цвят бял, рама № VFYC2MFC12G88508 по Договор за наем на товарен автомобил с „Тим Агро 777“ ЕООД, в това число- от 28.01.2020 година- цена 120 лева без ДДС на ден, срок от 2 дни -28.01. и 29.01.2020 година; от 27.02.2020 година- цена 120 лева. без ДДС на ден, срок от 3 дни -27.02., 28.02. и 29.02.2020 година.; от 28.05.2020 година -цена 120 лева без ДДС на ден, срок от 3 дни -28.05., 29.05. и 30.05.2020 година, от 31.08.2020 година цена 70 лева. без ДДС на ден, срок от 4 дни – от 01.09.2020 до 04.09.2020/ вкл./.

Доказано е, че стоките са превозени до територията на друга Държава- членка на ЕС- С. и на посочените във фактурите дати е извършен превозът, и са напуснали територията на РБ и са пристигнали в С.. На тази плоскост, отразеното в РД, че от извършената и приложената Справка в Агенция“ Митници“ за периода от 01.01.2019 година до 30.11.2020 година е установено, че няма данни за преминаване на територията на РБ на посочените превозни средства, с които е осъществен ВОД не може да бъде основание да се приеме, че превозът с посочените МПС не е осъществен, защото тази база данни е непълна / с оглед обстоятелството, че се осъществява на територията на Държави- членки / без да се преминава през трета страна и неотбелязването, че даден превоз от РБ за Румъния в базата данни на Агенция“ Митници“ се е осъществил, не води до извод, че този превоз не е извършен. Наред с това, неподкрепено с доказателства е твърдението на органите по приходите, че няма как превозът да е осъществен за сметка на жалбоподателя на дата 28.01.2020 годна и стоката да е доставена на дата 28.01.2020 година в Н., С., защото видно от приложената ЧМР дата на доставяне и предаване на стоките е дата 29.01.2020 година, а не както е посочено в РД, че няма как да е доставена стоката до С. на дата 28.01.2020 година, тъй като въпросното МПС е преминало РБ в 21,42 часа. Наред с това, от доказателствата по делото е установено/ че в хода на ревизионното производство жалбоподателят с Протокол от 24.02.2022 година е представил оригинали на документи, измежду които и 11 броя заявки за доставка на стоки от страна на С. дружество през периода от 30.09.2019 година до 30.11.2019 година с краен срок на изпълнение 30.12.2019 година, 39 броя заявки за доставка на стоки от страна отново на С. дружество през периода от 10.12.2019 година до 10.07.2020 година с краен срок на изпълнение до 31.08.2020 година, 34 броя заявки за доставка на стоки от страна на С. дружество през периода от 24.07.2020 година до 15.11.2020 година със срок на изпълнение 18.12.2020 година / като тези заявки не се обсъдени от органите по приходите/, а е посочено в РД и в РА, че липсват такива доказателства, което води до извод, че органите по приходите не са преценили всички събрани доказателства. Вещото лице също посочва, че такива заявки след констатиране, че те като част от административната преписка не са приложени по делото, процесуалният представител ги представи. Договарянето на количеството стоки чрез заявка се потвърждава и от получения отговор от страна на Словашките данъчни власти по линия на международното сътрудничество, сочещо, че доставянето на стоките се е осъществяло по

предварителна заявка .

Според постоянната съдебна практика на Съда на Европейския съюз освобождаването на ВОД на дадена стока става приложимо, само когато правото на разпореждане като собственик с тази стока е прехвърлено на приобретателя и продавачът докаже, че посочената стока е изпратена или транспортирана в друга държава членка и че вследствие на това изпращане или транспортиране същата стока е напуснала физически територията на държавата членка на доставчика - Решение по дело C-409/04 Teleos т. 42 и др. В конкретния случай, доставчикът е представил всички необходими доказателства, които да установят фактическото напускане на стоките от територията на Република България, като данните отразени в транспортните документи съответстват на събраните по делото и в ревизионното производство доказателства.

Товарителниците /ЧМР/ за извършените доставки са редовни от външна страна транспортни документи, които се ползват с материална доказателствена сила по отношение условията на транспорта, в това число дестинацията на стоките. Представените товарителници съдържат всички реквизити - дата на транспортиране, данни за изпращач, получател и превозвач, разтоварен пункт и товарен пункт, подписи и печати на изпращач и превозвач и с подпис и печат на получателя, описание на стоките и индивидуализация на инвойс фактурата. В чл. 9 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) е посочено, че товарителницата до доказване на противното /което в случая не е доказано от органа по приходите/ удостоверява условията на договора за превоз и получаване на стоката, а нередовността ѝ, на основание чл. 4 от същата Конвенция, не засяга нито съществуването, нито действието на този договор. Съществен момент за осъществяването на ВОД е изпращането или транспортирането на стоките до територията на друга Държава- членка, което означава фактическо напускане на стоката на границата на страната и преминаването ѝ на друга територия. Конкретното място и адрес, където е получена стоката на територията на друга Държава- членка е ирелевантно за облагането с ДДС, тъй като от момента на напускането на стоката от територията на страната, задължението за самоначисляване преминава към регистрираното по ДДС лице - получател на стоката. В този смисъл, посочването на адрес на натоварване на стоките - [населено място] и адрес на разтоварване – [населено място], С. е достатъчно условие за изпълнение на изискванията за попълване на ЧМР и са описани стоките, предмет на ВОД със съответното количество и тегло. В този смисъл е **РЕШЕНИЕ № 4258 ОТ 20.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 7070/2022 Г., I ОТД. НА ВАС.**

Непосочването на имената на лицата, получили стоките в кл. 24 от международните товарителници не е съществен техен реквизит/ Решение на СЕС от 9 октомври 2014 г. по дело C-492/13, според което [чл. 138, § 1](#) и [чл. 139, § 1, втора алинея от Директива 2006/112/ЕО](#) на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, изменена с [Директива 2010/88/ЕС](#) на Съвета от 7 декември 2010 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат при обстоятелства като разглежданите данъчната администрация на Държава-членка да откаже възможността за упражняване на правото на освобождаване от ДДС във връзка с вътреобщностна доставка поради това, че доставчикът не е доказал истинността на подписа в документите, нито представителната власт на лицето, подписало тези документи от името на получателя, при положение, че доказателствата, представени от доставчика са в съответствие със списъка с документи, които следва да бъдат представени на тази администрация, предвиден в националното право. Представените транспортни документи са редовни от външна страна и като такива се ползват с материална доказателствена сила по отношение на условията на

транспорта (в това число дестинацията на стоките).

След като доставчикът разполага с редовни от външна страна ЧМР, които са подписани от доставчика и превозвача, същите удостоверяват условията на превозния договор и представените доказателства, съотнесени към ЧМР доказват организирането на транспорта чрез напускането на стоките на територията на страната и преминаването им на територията на друга Държава-членка и достигането до получателя на стоките. Налице са достатъчно и обективни доказателства за движението на товарните автомобили, вписани в товарителницата, през границата между Република България и Румъния на датите на издаване на товарителниците, при което незаконосъобразно органите по приходите са приели, че не е налице ВОД/ **в този смисъл е РЕШЕНИЕ № 5725 ОТ 31.05.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 11136/2022 Г., I ОТД. НА ВАС.** Доказано е, че плащането на фактурите е отразено в счетоводството на жалбоподателя със съответно взети стопански операции, но дори да не бе осчетоводено и самото плащане да не бе извършено, то плащането, респективно неплащането на доставката не е елемент от състава, за да възникне ВОД.

От текста на [чл. 7 ЗДДС](#) и тълкуването на нормите на [чл. 131](#) и [чл. 138 от Директива 2006/112](#), дадено в Решенията на СЕС се установяват материалноправните предпоставки, които данъчнозадълженото лице следва да докаже, за да се ползва от облагането с нулева ставка на ДДС по [чл. 53, ал. 1 ЗДДС](#), и те са: 1. правото на разпореждане със стоката като собственик е прехвърлено на получателя (изискване към всяка облагаема доставка); 2. стоката е изпратена или превозена в друга държава членка и вследствие на това изпращане или превозване е напуснала физически Държавата-членка на доставката (виж решенията на СЕС: от 27 септември 2007 г. по дело C-409/04, Teleos, т. 42, от 27 септември 2007 г. по дело C-184/05, Twoh I., т. 23, от 7 декември 2010 г. по дело R., C-285/09, т. 41, от 16 декември 2010 г. по дело Euro Tyre H., C-430/09, т. 29, от 6 септември 2012 г. по дело C-273/11, Mecsek-Gabona, т. 31, от 9 октомври 2014 г. по дело C-492/13, T., т. 24).

При липса на конкретна разпоредба в [Директивата за ДДС](#) относно доказателствата, които трябва да представят данъчнозадължените лица, за да бъдат освободени доставките им от ДДС, в правомощията на държавите членки е да утвърдят списък на документи (решенията на СЕС по делата Mecsek-Gabona, т. 36 и T., т. 27). Националният законодател е регламентирал такъв списък с документи в [чл. 45 ППЗДДС](#) в приложимата редакция. Според [чл. 45, т. 2, б. "б" ППЗДДС](#) (ДВ, бр. 6 от 2010 г., в сила от 1.01.2010 г.) доставчикът следва да представи документ за изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава-членка и това е транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка, когато транспортът е извършен от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика.

Когато данъчно задълженото лице докаже материалноправните предпоставки за това негово право, освобождаването от ДДС не може да бъде признато в две хипотези: 1. Данъчнозадълженото лице, което е декларирало ВОД, умишлено е участвало в данъчна измама, застрашила правилното функциониране на общата система на ДДС, поради което не може да се позовава на принципа на данъчния неутралитет; 2. Данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че осъществената от него операция е била част от извършена от приобретателя измама и не е взело всички зависещи от него разумни мерки за избягване на тази измама, т.е. не е действало добросъвестно. Посочените хипотези следва да се установяват въз основа на обективни данни (виж Решение на СЕС от 9 февруари 2017 г. по дело

C-21/16, Euro Tyre BV, т. 38, т. 39 и т. 40, решението по делото Т., т. 40 и т. 42, както и цитираната в тях практика).

Наред с това, обстоятелството, че не са представени пътни листове за осъществения транспорт, то това непредставяне, респективно липсата им не може да бъде основание за непризнаване на ВОД, защото нито ЗДДС, нито ППЗДДС изискват представянето на пътни листове, за да възникне ВОД. Наличието или липсата при осъществен превоз касае отношенията между превозвача и лицето, водач на съответното МПС, което е осъществило превоза, но не може да бъде основание за непризнаване на ВОД.

Неподкрепен с доказателства е изводът на органите по приходите, че жалбоподателят участва във верига, която осъществява данъчни измами. Твърдението на органите по приходите в РД и приложеното Становище от ТД на НАП- [населено място], че жалбоподателят участва във верига от данъчни измами и ползва голям размер данъчен кредит, не представляват обективни данни, от които да може да се направи извод, че дружеството участва в данъчна измама, защото това са само твърдения, а не обективни данни. Органите по приходите по никакъв начин не представиха обективни данни за наличието на данъчен измама, в която участва ревизираното лице. Обстоятелството, че в Становище на ТД на НАП- [населено място] е посочено, че на един от доставчиците по веригата е възложена ревизия и в РД е установено наличие на данъчна измама по никакъв начин не може да бъде основание да се приеме, че са налице обективни данни, защото РД няма самостоятелно значение, той играе ролята на мотиви към РА, с който именно се установяват данъчните задължения на субекта. Наред с това дори и да е издаден РА на доставчика, то той по никакъв начин не може да обуслови и доведе до извод, че жалбоподателят участва в данъчна измама. В **РЕШЕНИЕ № 1636 ОТ 14.02.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 9400/2022 Г., I ОТД. НА ВАС с докладчик съдия К. С., е посочено,** „ че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от [Директива 2006/112](#) и Съдът многократно се е произнасял, че правните субекти не могат с измамна цел или с цел злоупотреба да се позовават на нормите на правото на Съюза.

Поради това националните органи и юрисдикции следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба (в този смисъл решения от 6 юли 2006 г., К. и R. R., C-439/04 и C-440/04, т. 54 и 55 и от 16 октомври 2019 г.). Ако това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва измама, то случаят ще е същият и когато данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че с покупката си участва в сделка, която е част от измама с ДДС (в този смисъл решения от 6 юли 2006 г., К. и R. R., C-439/04 и C-440/04, т. 56, от 21 юни 2012 г., Mahagibben и Dбvid, C-80/11 и C-142/11, т. 46 и от 6 октомври 2019 г.). Когато самото данъчнозадължено лице не е извършител на измама с ДДС, може да му се откаже право на приспадане само при условие че въз основа на обективни данни се установи, че това данъчнозадължено лице, което е получило стоките и услугите, основание за правото на приспадане, е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на тези стоки или услуги е участвало в сделка, която е част от измама с ДДС, извършена от доставчика или друг стопански субект, действащ нагоре или надолу по веригата от тези доставки на стоки или услуги (в този смисъл решение от 16 октомври 2019 г., G.). В този смисъл по отношение на степента на дължимата грижа, изисквана от данъчнозадължено лице, което желае да упражни правото си на приспадане, Съдът вече многократно е постановявал, че не е в противоречие с правото на Съюза да се изисква от стопанския субект да вземе всички мерки, които

могат разумно да се искат от него, за да се увери, че осъществяваната от него доставка не го води до участие в данъчна измама. Мерките, които в конкретния случай е разумно за тази цел да се изискат от желаещото да упражни право на приспадане на ДДС данъчнозадължено лице, за да се увери, че сделките му не са част от измама, извършена от стопански субект нагоре по веригата, се определят главно с оглед на обстоятелствата по конкретния случай (в този смисъл решения от 21 юни 2012 г., Mahagibben и Dбvid, C-80/11 и C-142/11, т. 54 и 59 и от C-101/2016). Без съмнение, когато са налице данни за евентуални нарушения или измама, добрият търговец би могъл, според обстоятелствата по конкретния случай, да проучи друг доставчик, от когото възнамерява да купува стоки или да получава услуги, за да се увери в неговата надеждност (решение от 21 юни 2012 г., Mahagibben и Dбvid, C-80/11 и C-142/11, Данъчната администрация обаче не може да налага на данъчнозадълженото лице да извършва комплексни и задълбочени проверки по отношение на своя доставчик, като с това на практика посочената администрация прехвърля собствените си контролни задължения върху данъчнозадълженото лице (решение от 19 октомври 2017 г., P. C., C-101/16, т. 51). По-специално Съдът вече е постановил, че данъчната администрация не може по принцип да изисква от данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото на приспадане на ДДС, от една страна, да провери, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на ДДС, за да се увери, че доставчиците нагоре по веригата не са извършили нарушения или измама, или, от друга страна, да притежава документи в това отношение (решение от 21 юни 2012 г.). Освен това според постоянната съдебна практика, тъй като отказът да се признае право на приспадане представлява изключение от основния принцип, какъвто се явява това право, данъчните органи трябва надлежно да установят обективните данни, въз основа на които може да се заключи, че данъчнозадълженото лице е извършило измама или знаело, или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама. След това националните юрисдикции следва да проверят дали съответните данъчни органи са установили наличието на такива обективни данни (в този смисъл решения от 12 април 2018 г., В. —Industria de R., C-8/17, т. 39 и от 16 октомври 2019 г., G. A. H., C-189/18, т. 36). В процесния случай тази съдебна инстанция няма как да извърши подобна проверка, тъй като органите по приходите несъмнено не са установили наличието на такива обективни данни. В този смисъл, ако поради извършени от издателя на фактурата или от други оператори нагоре по веригата данъчни измами или нарушения данъчната администрация сметне, че реално не е извършена сделката, която е отразена във фактурата и с която се обосновава правото на приспадане, за да може да откаже да признае въпросното право, тя трябва да установи — въз основа на обективни данни и без да изисква от получателя по фактурата да извършва проверки, каквито не е длъжен да прави — че този получател е знаел или е трябвало да знае, че сделката е част от измама с ДДС, обстоятелство, което този съд следва да провери (в този смисъл определение от 10 ноември 2016 г., Signum A. S., C-446/15, непубликувано).

Тъй като правото на Съюза не предвижда правила относно реда и условията за събиране на доказателства в областта на измамите с ДДС, тези обективни данни трябва да бъдат установени от данъчната администрация в съответствие с правилата за доказване, предвидени в националното право. Тези правила обаче не трябва да накърняват ефективността на правото на Съюза (вв този смисъл решения от 17 декември 2015 г., W., C-419/14, т. 65 и от 16 октомври 2019 г., G. A.). В

процесния случай органите не са установили — въз основа на обективни данни и без да изисква от получателя по фактурата да извършва проверки, каквито не е длъжен да прави — че този получател е знаел или е трябвало да знае, че сделката е част от измама с ДДС, обстоятелство, което този съд следва да провери (в този смисъл Определение от 10 ноември 2016 г., Signum A. S., C-446/15, непубликувано).“

С оглед на това настоящият съдебен състав намира, че неправилно органите по приходите за данъчен период -октомври и ноември 2019 година, януари, април и юли 2020 година на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС са начислили ДДС в размер на 26 585,72 лева и лихва за забава в общ размер на 15063,26 лева/ общо в размер на 41648,98 лева.

По отношение на непризнато право на данъчен кредит по фактури, издадени от „Колев Транспорт и Логистика“ ЕООД за периода от 01.10.2019 година до 31.12.2020 година по 6 фактури с общ размер на ДДС 376 лева.

Установено е, че за процесния период доставчикът е включил в Дневника за продажби 6 броя данъчни фактури, като в хода на ревизионното производство доставчикът е представил хронологичен регистър за гореописаните фактури - счетоводното им отразяване, както и самите фактури с придружаващи транспортни документи, от които е видно, че изпращач е " Белмонд Инвест " ЕООД и получател „BGD-I L." с VIN № SK4120118365, както и Хронологичен регистър за периода 01.10.2019 година до -31.12.2020 година за осчетоводяване на фактурите, осчетоводяване на разплащания по сметка 503.

От доказателствата по делото, в това число и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно – счетоводната експертиза, неоспорена от страните е видно, че Превозвачът „Колев транспорт и логистика“ ЕООД има сключен договори за превоз с жалбоподателя от 12.08.2019 година за осъществяване на превоз на товари, като от представените ЧМР към фактурите за ВОД, транспорта на стоките от България до С. е извършен с товарни автомобили рег. [рег.номер на МПС], рег. [рег.номер на МПС] и рег. [рег.номер на МПС] „Колев транспорт и логистика“ ЕООД е представил договори за безвъзмездно ползване на МПС, както следва- от 06.07.2020 година, 07.10.2019 година сключен със С. К. от [населено място] /л.156, 164/ за ползване на МПС – ТА М. 313 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС], от 11.11.2019 година, от 13.01.2020 година, сключен с А. Й. от [населено място] /л.160-163, 168/ за ползване на МПС – М. С. 313 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС], от 20.04.2020 година, сключен с Л. В. от [населено място] /л.172/ за ползване на МПС - М. 413 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС], а от представените ЧМР се установява място и дата на товарене на стоките, място и дата на разтоварване и дата на получаване. Установено, че стоките са предавани на превозвача К. С. К. с Приемо- предавателен протокол от продавача на стоките/възложителя на превозите С. В. М., съгласно положени подписи, като превозвачът е приел да транспортира стоката до С. и да я предаде на купувача- клиента на „Белмонд инвест“ ЕООД, а за извършения транспорт „Колев транспорт и логистика“ ЕООД е издал данъчни фактури отговарящи на изискванията на ЗСч, а жалбоподателят надлежно е осчетоводил сумите по фактурите за заплатения транспорт на „Колев Транспорт и логистика“ ЕООД.

Обстоятелството, че за месец 10.2019 година доставчикът не е имал назначени лица по трудови правоотношения, а за м. 11.2019 година има едно лице, назначено на 05.11.2019 година на длъжността- Шофьор товарен автомобил, договорът е прекратен на 04.03.2020 година, а за м. 01.2020 година е имало 1 лице, за месец 04.2020 година и месец 07.2020 година няма назначени лица по трудови правоотношения, не може да доведе до извод, че доставчикът не е извършил транспорта и не е извършил превоза на стоките по ВОД. Обстоятелството, че В. И. Т. няма подавани Кд92, версия Ж 3 "Ограничено ползване" Годишни данъчни декларации

, няма декларирани доходи от наеми, че лицето А. Д. Й. няма подавани годишни данъчни декларации, няма декларирани доходи от наеми, и че Л. А. В. има подадена Годишна данъчна декларация за 2020 година, в която декларира доход от друга стопанска дейност с код 306 / доходи от упражняване на свободна професия/ - 550 лв.; както и доход от наеми с код 402 общо в размер на 1200 лева и е декларирала и предприятията, платци на доходи от наем: С. Г. -800 лева и „Р. ЕЛ Д. Г.“ -400 лева не може да доведе до извод, че лицата са получавали доходи от наем, които не са декларирани, защото тези лица са предоставили безвъзмездно ползването на МПС, посочени по-горе. Фактът, че не е доказано, кое лице е управлявал МПС също не може да бъде основание и да се приеме, че осъщественият транспорт по фактурите не е извършен. С оглед на това незаконосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури от този доставчик.

Относно непризнато право на данъчен кредит по доставки на стоки от „България инвестмънт къмпани“ ЕООД и „Про Грийн – М“ ЕООД.

На жалбоподателя е отказано право на данъчен кредит в общ размер на 48 851,52 лева по фактури за доставка на стоки – резервни части за автомобили, издадени от „България инвестмънт къмпани“ ЕООД /36 351,52 лева/ и „Про Грийн – М“ ЕООД /12 500 лева./, като доставчикът „България инвестмънт къмпани“ ЕООД е издал в полза на жалбоподателя за данъчни периоди месец 01,02,04,05,07,10,11 и 12.2020 година 27 данъчни фактури/ подробно описани в РД и в заключението на вещото лице, изготвило съдебно – счетоводната експертиза, неоспорена от страните, по номер, дата, данъчна основа и ДДС в общ размер на ДДС 36 351,52 лева. В хода на ревизионното производство доставчикът „България инвестмънт къмпани“ ЕООД е представил-заверени копия на гореописаните фактури, заверени копия от дневен касов отчет от деня на получено плащане по тях, фискални бонове – от ФУ ZK116950, ФП 50138373, като номерата на ФУ и ФП съответстват на регистрирано ФУ на проверяваното лице за обект –магазин, на адрес [населено място], [улица], заверени копия от банкови извлечения за плащане- 8 броя, счетоводни справки за счетоводното отразяване на фактурите, като фактурите са платени в брой, с изключение на фактури - № 114/29.01.2020г.; № 120/18.02.2020г.- на 02.03.2020г.; № 141/25.05.2020г.; № 143/26.05.2020г.; 156/27.07.2020г.; № 170/08.10.2020г., които са платени по банков път. Представен е и Договор за наем на недвижим имот от 13.03.2017 година с „Тим Агро 777“ ЕООД – наемодател с предмет – недвижим имот, състоящ се от магазин и склад на адрес [населено място], [улица], с площ 145,08 лева и договорен месечен наем -300 лева без ДДС, като наемодателят има право да получава месечен наем до 5-то число на месеца за текущия месец, срокът на договора – 3 години, считано от 01.04.2017 година, а с Анекс към договора от 01.04.2020 година договорът е продължен до 31.03.2021 година при същите условия. Към фактурите са приложени Приемо- предавателни протоколи с дати, съответстващи на датите на фактурите, в които като продавач е записано името на М. И. Х., на длъжност – МОЛ в „България инвестмънт къмпани“, ЕООД и купувач С. В. М. - на длъжност управител в „Белмонд инвест“, ЕООД, както и Спецификации към фактурите с изписани наименования на авточасти, мярка, количество, единична цена, стойност. Установен е произходът на стоките резервни части- представени са фактури от предходни доставчици „Т. Агро“ 777 ЕООД, „Омега Траст“ ЕООД, „Арго“ ЕООД, „Концент“ ООД, „Метал БГ“ ЕООД, „Електронмаркет“ ЕООД, „Аксомания“ ЕООД, „Спринт 2007“ ЕООД, всички за доставка на резервни части -гуми, притискателен диск, маса арматурно табло и други. Установено е, че спорните фактури са отразени в счетоводството на доставчика „България инвестмънт къмпани“ ЕООД- за начисленото вземане от клиента- *Д-т смет. с/ка 411 – Клиенти*

на К-т смет. с/ка 702 - Приходи от продажби на стоки/ДДС/, К-т смет. с/ка 4532 - Начислен данък за продажбите /ДДС/, а за полученото плащане от клиента- Дебит смет. с/ка 503 - Разплащателна сметка в лева, 501 Каса в лева на Кредит смет. с/ка 411 – Клиенти и по счетоводни данни за 2020 година доставчикът „България инвестмънт къмпани“ ЕООД е отчетел приходи от продажба на стоки в размер на 633 000,00лв., срещу които са изписани стоки на обща стойност 536 000 лева, а фактурите са включени в Дневниците за продажби и СД по ЗДДС на доставчика „България инвестмънт къмпани“ ЕООД.

За данъчен период месец 11.2019 година и месец 01.2020 година доставчикът „Про Грийн“ ЕООД е издал в полза на жалбоподателя 4 броя данъчни фактури / подробно описани в РД и в заключението на вещното лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза по номер, дата, данъчна основа и ДДС, като от страна на жалбоподателя са представени фактури с предмет резервни части по опис, спецификации, фискален бон към ф-ра 461 /06.01.2020 година от ФУ DY 426797; фискален бон към фактура 462 /06.01.2020 г. от ФУ DY426797, плащането по фактури с № 440/15.11.2019 година и № 442/16.11.2019 година в общ размер на 60 000 лева е извършено от жалбоподателя към доставчика по банков път- на 19.11.2019 година три превода от сметка на жалбоподателя в „И.“ по 12500 лева с получател „Фактор Груп“ ЕООД с основание „по фактура 440/15.11.2019 година в полза на „Про Грийн-М“ ЕООД“, на 20.11.2019 г. преведени 10000,00 лв. с получател „Фактор Груп“ ЕООД с основание „по фактура 440/15.11.2019 г. в полза на „Про Грийн-М“ ЕООД“, на 21.11.2019г. преведени 12500,00лв. с получател „Фактор Груп“ ЕООД с основание „по ф-ра 440/15.11.2019 г. и 442/16.11.2019г. в полза на „Про Грийн-М“ ЕООД“, а от представения Хронологичен регистър на сметка 304 „Стоки“ спорните фактури, издадени от доставчиците „България инвестмънт къмпани“ ЕООД и „Про Грийн – М“ ЕООД са осчетоводени при дружеството-жалбоподател -за начисленото задължение към доставчика- Д-т смет. с/ка 304 - Стоки /дан. основа/, Д-т смет. с/ка 4531 - Начислен данък за покупките /ДДС/, К-т смет. с/ка 401 - Доставчици /обща стойност/, за извършено плащане към доставчика- Д-т смет. с/ка 401 – Доставчици, К-т смет. с/ка 501 - Каса в лева и К-т смет. с/ка 503 – Разплащателна сметка в лева, като стоките са завеждани по позиции съгласно фактурите и са изписвани по вид, съгласно фактурите за продажба /л.1308-1351, том 5, л.212-221/. Стоките по фактурите, закупени от доставчици „България инвестмънт къмпани“ ЕООД и „Про Грийн – М“ ЕООД са предмет на последваща реализация ВОД от „Белмонд Инвест“ ЕООД към клиент BGD-I“ L., VIN SK4120118365 /л.1867-1876/. Изписването на стоките е въз основа на фактури за продажби към клиента, за изписване на продадената стока, Дебит сметка 702 - Приходи от продажби на стоки, Кредит сметка 304 Стоки.

В хода на ревизионното производство от двамата доставчици са представени посочените по-горе доказателства, като основен мотив за отказ да се признае право на данъчен кредит е невъзможността да бъде установено съответствие между закупеното и продаденото на жалбоподателя количество резервни части и как са документирани разходите, свързани с получаването на стоките и товаро-разтоварните работи, но жалбоподателят е представил освен фактурите и спецификации, документи за плащане в брой и по- банков път/ опис на авточастите и / или приемо- предавателни протоколи, а там където приемо- предавателни протоколи липсват към фактурите се съдържат описа, които посочват вид, брой, единична цена на продадените на жалбоподателя резервни части и самите описи играят ролята на приемо – предавателни протоколи. Наред с това, обстоятелството, че липсват доказателства за извършени товаро- разтоварни дейности по никакъв начин не може да доведе до извод, че не е налице реално осъществена доставка,

защото двамата доставчици, заедно с жалбоподателя стопанисват магазини и складове на един и същи адрес – [населено място], [улица], № 45 и №47, а жалбоподателят е водил счетоводна отчетност в това число и аналитична,/ който факт се потвърждава и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза и се потвърждава от органите по приходите в хода на ревизионното производство, а обстоятелството, че двамата доставчици не са представили такава аналитична счетоводна отчетност, не може да доведе до извод, че двамата доставчици не са доставили стоките. Нещо повече дори- именно с доставените стоки жалбоподателят е осъществил ВОД към С. дружество, при което необоснован е изводът на органите по приходите, че не са налице реално осъществени доставки. Според [чл. 12, ал. 1 от ЗДДС](#), облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#), когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга според [чл. 86 от ЗДДС](#). Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#), данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена,/ респективно е прехвърлена собствеността на стоката-чл.25,ал.1 от ЗДДС.

Фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчен събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва пораждането на определени правни последици/.

Освен фактурите, доставчиците са представили и други документи удостоверяващи реалното предоставяне на резервните части на жалбоподателя, а последният е използвал доставените стоки за да осъществи ВОД. И при новия и при отменения ЗДДС въпросът за реалността на доставката е от първостепенно значение за да възникне правото на данъчен кредит за получателя по доставката да ползва право на данъчен кредит. Такава е практиката на С.- не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. Наред с това, предмет на доставките е стока. Съгласно [чл. 25, ал.1 от ЗДДС](#) данъчното събитие възниква на датата, на която стоката е предадена на получателя. За да възникне правото на данъчен кредит съгласно [чл. 68 и сл. от ЗДДС, то следва да бъдат изпълнени визиранияте в нормата на члр.68 и 69 от ЗДДС предпоставки](#) и най-вече да е доказано наличието на реално осъществени доставки на стоки и услуги по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#). По силата на чл.68,ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква,когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на чл.25,ал.1 от ЗДДС представлява доставка на стоки и услуги, извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16.По силата на чл.6,ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/ чл.25,ал.2 от ЗДДС. В чл.25,ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, а при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя, то липсва и основание

за включване на данъка в СД.

Наред с това, недоказано е твърдението на органите по приходите, че двамата доставчици и жалбоподателят участват в данъчна измама, защото по делото се съдържат само твърдения, но не и обективни данни, които до водят до този извод, още повече, че тежестта на доказване на данъчна измама и участието на жалбоподателя и доставчиците в нея е не на лицето, което претендира право на данъчен кредит, а на органите по приходите. В случая такива обективни данни по делото не се съдържат, а са налице само и единствено твърдения без приложени никакви доказателства, които да обусловят обективни данни за наличие на данъчна измама.

С оглед на това, незаконосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури от тези двама доставчици, незаконосъобразно са начислили дължим ДДС по тях и лихва за забава.

За данъчен период месец октомври 2019 година и месец ноември 2019 година година доставчикът „Михнев и синове“ ЕООД е издал в полза на жалбоподателя 12347/13.09.2019 година, №12388/07.10.2019 година и № 12514/05.12.2019 година, № 12471/13.11.2019г., всички с ДО 1500 лева и ДДС 300 лева, като за месец октомври 2019 година и януари 2020 година е отказан данъчен кредит в общ размер на ДДС по ДВЕ ФАКТУРИ в размер на 1200 лева. От заключението на вещото лице се установява/а и от приложените доказателства/, че фактурите са издадени съгласно Договор от 01.09.2019 година за отдаване под наем на търговско помещение – магазин с наемодател „Михнев и синове“ ООД, с предмет – 4 обекта, предназначени за магазини, в т.ч. - Самостоятелен обект № 1 с идентификатор 63427.1.148.20.64, намиращ се в сграда № 20 с адрес [населено място], [улица] площ 33,72 кв. м., Самостоятелен обект № 2 с идентификатор 63427.1.148.20.65, намиращ се в сграда № 20 с адрес [населено място], [улица] площ 35,58 кв. м., Самостоятелен обект № 3 с идентификатор 63427.1.148.20.66, намиращ се в сграда № 20 с адрес [населено място], [улица] площ 35,34 кв. м., Самостоятелен обект № 4 с идентификатор 63427.1.148.20.67, намиращ се в сграда № 20 с адрес [населено място], [улица] площ 33,79 кв. м и срок на договора 1 година договорена цена 450 лева с ДДС за всеки обект или 1800 лева с ДДС за 4-те обекта. В материалите по делото няма данни за изисквани и представяни документи от доставчика/ факт, установяващ се от заключението на вещото лице, но това не води до извод, че доставчикът следва да установи използването на обектите под наем за икономическата дейност на жалбоподателя. Напротив – именно негова е тежестта да установи този положителен факт, от който черпи изгодни за себе си правни последици. В нормата на чл.70,ал.1,т.2 от ЗДДС е посочено, че не следва да се определя право на данъчен кредит за стоки и услуги, които се използват за доставки или дейности извън рамките на независимата икономическа дейност на лицето. Съгласно [чл. 3, ал. 2 от ЗДДС](#) "независима икономическа дейност" е дейността на производители, търговци и лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и селското стопанство, както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус. Независима икономическа дейност е и всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него. Определящо относно правото на приспадане на данъчен кредит е начинът на използване на активите и доколко същите са свързани с икономическата дейност на данъчно задълженото лице. Тъй като използването на обектите под наем за стопанската дейност на дружеството е

положителен факт, от който ревизирият данъчен субект извлича благоприятни за себе си правни последици, негова е доказателствената тежест за установяването му. При липсата на доказателства за това, законосъобразно органите по приходите, на основание [чл. 70, ал. 1, т. 2 ЗДДС са приели, че](#) не е налице правото на приспадане на данъчен кредит за процесните доставки в този смисъл е РЕШЕНИЕ № 1401 ОТ 03.02.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 9804/2020 Г., I ОТД. НА ВАС.

В РЕШЕНИЕ № 11286 ОТ 08.12.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 2642/2022 Г., I ОТД. НА ВАС е посочено, че „съгласно съдебна практика на Съда на ЕС по тълкуване на разпоредби на [Директивата за ДДС](#) при сделка, състояща се в получаването на услуга, каквато е наемането на дълготраен актив, наличието на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, е по принцип необходимо, за да се признае на данъчнозадълженото лице право на приспадане на ДДС, начислен върху получената доставка, както и за да се определи обхватът на това право. Наличието на пряка и непосредствена връзка предполага, че разходите по получените доставки са включени в цената на конкретни извършени доставки или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност. Т.е., счита се, че нает имот се използва за целите на облагаеми сделки на данъчно задълженото лице, ако съществува пряка и непосредствена връзка между използването на този имот и икономическата дейност на данъчно задълженото лице, като правото на приспадане възниква при изтичането на периода, за който се отнася всяко от плащанията, и към същия момент следва да се има предвид наличието на такава връзка (т. 64 от решение по дело С-118/11 на СЕС). Действително, в цитираното Решение е разгледан наем на автомобили, но доколкото същите и недвижимостите представляват материални активи, тълкувателните насоки са относими и към разглеждания случай. Именно положителните факти на използване на процесния имот в икономическата дейност на дружеството не е доказана от страна на жалбоподателя/ няма доказателства за заплатени консумативи за наетите имоти, за реална дейност на наетите помещения, както и за реализирана някаква дейност/ и то свързана с независимата икономическа дейност на жалбоподателя/ в наетите помещения, при което законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури.

По отношение на отказано право на данъчен кредит за месец 11.2019 година по фактури, издадени от „Фактор груп“ ЕООД.

От доказателствата по делото е установено, че за месец 11.2019 година „Белмонд Инвест“ ЕООД е упражнил право на данъчен кредит по фактури издадени от „Фактор Груп“ ЕООД № 29/21.11.2019 година с ДО 10341,67 лева и ДДС 2068,33лв. и фактура № 30/21.11.2019 година с ДО 10416,67 лева и ДДС 2083,33 лева, като фактурите са с предмет „Аванс“, платени по банков път на 21.11.2019 година – сметка IBAN [банкова сметка] с титуляр „Белмонд Инвест“ ЕООД в „Инвестбанк“ АД, а преведените суми са осчетоводени като платен аванс към доставчик по счетоводна сметка 402“Доставчици по аванси“ и от представената Оборотна ведомост за 2020 година на „Белмонд Инвест“ ЕООД няма осчетоводено закриване на аванса.

Съгласно [чл. 25, ал. 7 ЗДДС](#) когато преди да е възникнало данъчно събитие по ал. 2, ал. 3 и ал. 4 се извърши цялостно или частично авансова плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането /за размера на плащането/. Визираната разпоредба е аналогична с нормата на член 65 Директива 2006/112/ЕО, която представлява отклонение от правилото на член 63 Директива 2006/112/ЕО и като такова трябва да се тълкува стеснително и за да бъде ДДС изискуем, преди още

стоките или услугите да са били доставени, е необходимо всички релевантни елементи на данъчното събитие, т. е. на бъдещата доставка на стоки или услуги, да са вече известни и следователно в частност стоките или услугите да са точно определени в момента на авансовото плащане и при условие, че са осъществени авансови плащания за все още неопределени точно доставки, те не подлежат на облагане с ДДС.

От разпоредбите на [чл. 86](#) и [чл. 68 ЗДДС](#), както и от самият механизъм на данъка добавена стойност следва извода, че данъкът добавена стойност при авансови плащания е във функционална зависимост от реалното изпълнение на договорените бъдещи доставки.

В конкретния случай и по двете фактури липсва конкретизиране на доставките/ не е ясно за какво е този аванс, за какво е договорен и платен, при което законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури. За определяне данъчното третиране на тези предварителни плащания на първо място следва да се установи дали е налице конкретна доставка по смисъла на [чл. 6, ал. 1 от ЗДДС](#), насрещна престация за която се явява предварителното плащане. Само при наличието на ясно идентифицирана доставка, по която извършеното предварително плащане представлява насрещна престация, следва да се приема, че е налице авансово плащане по облагаема доставка. В този смисъл е и разпоредбата на [чл. 25, ал. 7 от ЗДДС](#), която гласи, че когато, преди да е възникнало данъчно събитие по, ал. 2, 3 и 4, се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането (за размера на плащането), с изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка, като в тези случаи се приема, че данъкът е включен в размера на извършеното плащане. В § 50 на [Решение на Съда на Европейския съюз C-419/02](#) е постановено, че плащания за доставка на стоки или услуги, които още не са ясно идентифицирани, не могат да бъдат предмет на ДДС. В друго [Решение на Съда на Европейския съюз C-277/05](#) съдът също напомня понятието за пряка връзка между доставената услуга и получената за нея насрещна престация, при която изплатените суми представляват една действителна насрещна престация за доставена индивидуализирана услуга и това в рамките на правните взаимоотношения, при които се разменят реципрочни престации.

В случая процесната услуга не е индивидуализирана по никакъв начин (като предмет и цена), поради което и с оглед цитираната практика на Съда на Европейския съюз, не може да се приеме, че извършеното в тази връзка плащане може да бъде предмет на облагане с ДДС, съответно на документиране по правилата на [чл. 111а -120 от ЗДДС](#) В този смисъл е **РЕШЕНИЕ № 7833 ОТ 20.06.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 4676/2017 Г., I ОТД. НА ВАС**, при което законосъобразно е отказано право на данъчен кредит по тези две фактури.

През м.11.2019 година „Белмонд Инвест“ ЕООД е получило по банков път общо 85 000 лева/ банков извлечения в „И.“ банкова сметка -[банкова сметка] – на 19.11.2019 година и на 21.11.2019 година по 37 500 лева, на 20.11.2019 година – 10 000 лева като капаро за покупко-продажба на недвижим имот от клиента „Виапетрол“ ЕООД . Основанието за превода е „ задатък по предварителен договор от 13.09.2019 година, като капарото е преведено на база сключен Предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 13.09.2019 година между „Белмонд Инвест“ ЕООД – продавач и „ВИАПЕТРОЛ“ ЕООД – купувач, по силата на който страните се задължават да сключат окончателен договор, с който продавачът да продаде на купувача недвижим имот, за който е страна като купувач

по Предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 21.06.2019 година, сключен с „Пиреос Недвижими имоти“ ЕООД- апартамент № 4.5.2. с площ 120,54 кв.м. и складово помещение от 4,33 кв.м., находящи се в жилищна сграда в [населено място], р-н Л., [улица], [жилищен адрес]. С чл.2 е договорена продажна цена от 144 648 евро с ДДС. Договорено е цената да бъде платена по следния начин- до 21.11.2019 година купувачът да заплати на продавача капаро /задатък/ в размер на 43 395 евро с ДДС а останалата част от продажната цена – 101 253 евро следва да се заплати в деня на изповядване на сделката пред нотариус, страните поели задължение да сключат окончателен договор до 20.12.19 година и капарото безспорно се приема от договарящите страни като част от продажната цена/ която подлежи на приспадане при изповядване на сделката и заплащане на остатъка от продажната цена. Общо получените от „Виапетрол“ ЕООД суми с основание „задатък“ в размер на 85000,00 лева са отразени в счетоводството на „Белмонд Инвест“ ЕООД по кредита на сметка 492 – Разчети за гаранции, като за ревизираните периоди по сметката няма движение и видно от оборотната ведомост за 2020 г. /л.1510/, крайното кредитно салдо по нея към 31.12.2020 г. е в размер на 85 000 лева/ според заключението на вещото лице/, като все още няма сключен окончателен договор между продавач и купувач, с оглед обстоятелството, че предходния продавач не е прехвърлил собствеността на имота на жалбоподателя в уговорените срокове и жалбоподателят е депозирал в края на месец декември 2022 година искова молба за обявяване на окончателен предварителния договор с неговия продавач по предварителния договор за покупко- продажба на същия недвижим имот от 21.06.2019 година. Сключеният Предварителен договор за покупко- продажба между жалбоподателя и “ Виапетрол“ ЕООД не е развален, нито е върнато даденото капаро, като органите по приходите са приели, че задатъкът представлява авансово плащане и е жалбоподателят е следвало да начисли ДДС в размер на 14 1667,67 лева.

Предварителните плащания (задатък, капаро, предплата и др.), извършени във връзка с бъдещи доставки, имат различни облигационноправни функции. Те имат потвърдителна, гаранционна и обезщетително-наказателна функция.

За определяне данъчното третиране на тези предварителни плащания е необходимо първо да се установи дали е налице конкретна доставка по смисъла на чл.8 и чл. 9 от ЗДДС, насрещна престация за която се явява предварителното плащане. Само при наличието на ясно идентифицирана доставка, по която извършеното предварително плащане представлява насрещна престация, следва да се приеме, че е налице авансово плащане на облагаема доставка.

В Решение на СЕС по дело С-419/02 е постановено, че плащания за доставки на стоки или услуги, които не са още ясно идентифицирани, не могат да бъдат предмет на ДДС.

В Решение на СЕС по дело С-277/05 съдът напомня понятието за пряка връзка между доставената услуга и получената за нея насрещна престация, при която изплатените суми представляват една действителна насрещна престация за доставена индивидуализирана услуга и това в рамките на правните взаимоотношения, при които се разменят реципрочни престации.

Според основните принципи на гражданското право всяка една от страните по договор е длъжна да го спазва и изпълнява. Задължението за спазване на договора не произтича от сключването на друго споразумение за тази цел. Задължението за изпълнение на договора не зависи и от евентуален депозит, гаранция, обезщетение, неустойка или задатък, а произтича от самия договор.

Предвид обстоятелството, че задължението за доставка произтича от договора за доставка, а не от платения депозит, не е налице пряка връзка между доставената

услуга и получената насрещна престация.

В този смисъл е становище изх. №91-00-141 от 08.06.2012 г., издадено в допълнение на становище изх. №91-00-1 от 5.01.2009 г. на изпълнителния директор на НАП, изясняващо данъчното третиране по ЗДДС на предварителните плащания в зависимост от възможността да бъде идентифицирана конкретна доставка на стока или услуга, насрещна престация за която се явява предварителното плащане. Сходни мотиви също са изразени в Решение № 11121 от 12.08.2011 г. на ВАС по адм. д. № 464/2011 г. и в Решение №14999 от 8.12.2010 г. на ВАС по адм. д. № 7287/2010 г. Допълненото становище изх. №91-00-141 от 08.06.2012 г. се основава на цитираните решения на СЕС и ВАС. Във визираните документи е указано, че когато заплащането на сумата не може да бъде определено като насрещна престация към конкретна облагаема доставка, същото не може да се третира като плащане за нея и не обуславя изискуемост за ДДС за размера на плащането.

Предвид изложеното до тук и отчитайки, обстоятелството, че е предвидено с този паричен депозит да бъдат прихванати (покрити) евентуални бъдещи задължения по повод на доставка, като това прихващане е само способ за погасяване на насрещно вземане, без да се променя факта на тяхната дължимост и правната им природа, то може да се приеме, че на датата на плащане на депозита не е налице авансово плащане.

В този случай гаранционният депозит не формира облагаем оборот за регистрация по ЗДДС, а потвърждава сключването на договора, гарантира изпълнението му и има чисто обезпечителен характер, който да служи за евентуално удовлетворяване претенциите на доставчика за вреди от неизпълнение на договора или върнат на възложителя.

Понятието капаро се употребява в гражданския оборот като синоним на "задатък". По своята същност задатъкът представлява имотно благо, което едната страна дава на другата в момента на сключване на договора в потвърждение на това, че договорът е сключен и за осигуряване на неговото изпълнение. Нормативно е уреден в [чл. 93 от Закона за задълженията и договорите \(ЗЗД\)](#). Задатъкът намира най-широко приложение при сключване на предварителен договор като гаранция, че ще бъде сключен окончателен договор. Предварителните плащания (задатък, капаро, предплата, депозит, гаранции и др.), извършени във връзка с бъдещи доставки, имат различни облигационноправни функции - потвърдителна, обезпечителна (гаранционна), обезщетително наказателна функция. За определяне данъчното третиране на тези предварителни плащания на първо място следва да се установи дали е налице конкретна доставка по смисъла на [чл. 6, ал. 1 от ЗДДС](#), насрещна престация за която се явява предварителното плащане. Само при наличието на ясно идентифицирана доставка, по която извършеното предварително плащане представлява насрещна престация, следва да се приема, че е налице авансово плащане по облагаема доставка/ като в конкретния случай е налице ясно индивидуализирана доставка- недвижимият имот е ясно посочен с площ, местонахождение и цена. . В този смисъл е и разпоредбата на [чл. 25, ал. 7 от ЗДДС](#), която гласи, че когато, преди да е възникнало данъчно събитие по, ал. 2, 3 и 4, се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането (за размера на плащането), с изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка, като в тези случаи се приема, че данъкът е включен в размера на извършеното плащане. В § 50 на [Решение на Съда на Европейския съюз](#) C-419/02 е постановено, че плащания за доставка на стоки или услуги, които още не са ясно идентифицирани, не могат да бъдат предмет на ДДС. В друго [Решение на Съда на Европейския съюз](#) C-277/05 съдът също напомня понятието за пряка връзка между доставената услуга и

получената за нея насрещна престация, при която изплатените суми представляват една действителна насрещна престация за доставена индивидуализирана услуга и това в рамките на правните взаимоотношения, при които се разменят реципрочни престации.

Съдът на Европейския съюз подчертава, че задатъците не се окачествяват като възнаграждение за получена доставка, когато са индикатор за сключването на договор, предполагат доброто му изпълнение и могат да имат характер на обезщетение в предварително определен размер. Според основните принципи на гражданското право всяка една от страните по договор е длъжна да го спазва и изпълнява, както и да извърши предвидените в него престации. Задължението за спазване на договора не произтича от сключването на друго споразумение за тази цел. Задължението за изпълнение на договора не зависи и от евентуално обезщетение или неустойка, от обезпечаване или задатък, а произтича от самия договор.

В този смисъл са и дадените указания от Изпълнителния директор на НАП, обективирани в Писмо изх. № 91-00-141 от 08.06.2012 г., според което: "... при определяне дали едно предварително плащане по договор следва в аспект на приложението на [ЗДДС](#) да се третира като аванс, следва да се има предвид и следният критерий, който е с особено съществено значение: за да се определи като авансово плащане за облагаема доставка за целите на [ЗДДС](#) извършеното предварително плащане по договор следва насрещната престация за доставка да може да бъде ясно идентифицирана. В този смисъл е и [Решение на Съда на Европейския съюз](#) С-419/02..... Изложеното по-горе е валидно и за данъчното третиране на суми, предварително платени по договор и за които не може да бъде ясно идентифицирана доставката на стока или услуга, за заплащането на която същите могат да бъдат отнесени, независимо от обстоятелството, че паричната сума е предоставена на доставчика по такъв начин, че същият да може да се разпорежда с нея. В подобни случаи до конкретизиране на точното предназначение на плащането за облагаема доставка изискуемост на ДДС не възниква." Принципно капарото или задатъка служат като обезпечение, че е сключен договор и това е разпоредено в [чл. 93, ал. 1 ЗЗД](#). Затова и неправилно първоинстанционният съд разграничава капарото от задатъка. В същото време няма пречка да се приеме, че капарото е възможно да се приравни на авансово плащане, като се изходи от договора и начинът, по който то е уговорено между страните по него. Капарото/задатъкът имат обезщетителна функция, поради което не може винаги да е равнозначно на авансовото плащане като част от договорената цена, като в някои случаи се свързва с обезщетение за неизпълнение, не като част от цената по доставката. Затова за всеки отделен случай следва да се изследва волята на страните по един договор, за да се установи дали капарото е част от цената по договора или е уговорено само като обезщетение при неизпълнение. В Решение от 18.07.2007 г. на СЕС в Л. по дело С-277/05 е посочено, че "... Специално по отношение на задатъка трябва да се напомни, на първо място, че същият сочи за наличието на сключен договор, доколкото от внасянето на задатъка се извежда презумпция за съществуването на договора." На второ място задатъкът стимулира страните към изпълнение на договора, тъй като страната, която го е внесла, може да изгуби съответната сума, а другата страна може при необходимост да възстанови тази сума в двоен размер". Затова следва да се приеме, че капарото (задатъкът) има основна цел страните да имат волята сключения между тях договор да се изпълни. В случая капарото е определено като част от цената, с включен ДДС в него/ и същото следва да се приспадне от цената, като то не е уговорено отделно от цената, която следва да се плати, а представлява част от

цената и то с включен ДДС. Получаването на задатъка обуславя изискуемост на данъка, в случай че доставката по повод на която е платен, е облагаема (на основание чл. 25, ал. 6 от ЗДДС). Покупко-продажбата на недвижим имот, находящ се на територията на страната е облагаема доставка по чл.12 от ЗДДС във връзка с чл.6 от ЗДДС. Ето защо в случая данъчното събитие възниква на датите на плащанията и „Белмонд Инвест“ ЕООД е следвало да издаде фактури и да начисли общо 14 166,67 лева ДДС в 5- дневен срок от получаването на всяка сума от задатъка общо 85 000 лева (данъкът се счита за включен в стойността на капарото/. Сумите са получени на 19, 20. и 21.11.2019 година и е следвало фактури да се издадат и данък да се начисли през м.11.2019 година, а жалбоподателят не е издало фактури за получените суми и не е начислило дължимия по плащанията данък. . Платените суми от купувача „ Виапетрол“ ЕООД представляват авансова вноска и на посоченото основание, във връзка с [чл. 113 от ЗДДС, жалбоподателят](#) е следвало да издаде данъчна фактура за нея. Отношенията между страните по повод липсата на разваляне на договора и липсата на връщането на капарото в двоен размер от старна на жалбоподателя и несклучване на окончателния договор са ирелевантни към момента на осъществяването на плащане, което на посоченото основание прави изискуем данъка/ в този смисъл е РЕШЕНИЕ № 15746 ОТ 20.12.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 7082/2016 Г., I ОТД. НА ВАС

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира , че Ревизионният кат следва да бъде отменен в частта на установените задължения по ЗДДС в общ размер на 90 876,50 лева/ главница и лихви/ за начислен ДДС по ВОД за месец 10.2019 година, месец 11.2019 година, месец 01.2020 година, месец 04.2020 година, месец 07.2020 година, в частта, в която е отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от „ Колев транспорт и логистика“ ЕООД в размер на 376 лева и е отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от „Про грийн М“ЕООД и „България Инвестмънт Къмпани“ ООД за данъчни периоди месец ноември 2019 година, месец януари , февруари, април, май, юли, октомври, ноември и декември 2020 година в общ размер на 48 851,52 лева.

Жалбата срещу РА в частта, в която е отказано право на данъчен кредит в размер на 1200 лева по доставки от „ Михнев и синове“ ЕООД за месец 10.2019 година и месец 01.2020 година, в частта на непризнато право на данъчен кредит по фактури, издадени от „Фактор Груп“ЕООД в размер на 4151.66 лева и в частта, в която е начислен ДДС в размер на 14 166,67 лева за данъчен период месец ноември 2019 година следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски съобразно с уважената част от жалбата. Жалбоподателят е представяван от адвокат, но в представеното пълномощно липсва договорено, респективно на това заплатено адвокатско възнаграждение а и списъкът с разноските не съдържа заплатено адвокатско възнаграждение. Жалбоподателят оспорва ревизионният акт, с който са установени задължения в общ размер на 109 924,32 лева/ главница и лихви/ и в негова полза съгласно уважената част от жалбата следва да се присъдят разноски в размер на 868,05 лева. В полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част от жалбата. Съгласно чл.8 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2/а съгласно т. 5. при интерес от 100 000 лв. до 500 000 лева - 8650 лв. плюс 4 % за горницата над 100 000 лева и полагащото се възнаграждение на юрисконсулта, определено по реда на Наредбата

възлиза на 9046,97 лева, но предвид това, че жалбата е отхвърлена частично в полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1606,39 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ РЕВИЗИОНЕН АКТ №2221721000615-091-001/11.04.2022 година, мълчаливо потвърден чрез непроизнасяне от страна на Директор на Дирекция ОДОП, в частта, в която са установени задължения по ЗДДС НА „БЕЛМОНД ИНВЕСТ“ ЕООД ГР. С. в общ размер на 90 876,50 лева/ главница и лихви/ за начислен ДДС по ВОД за месец 10.2019 година, месец 11.2019 година, месец 01.2020 година, месец 04.2020 година, месец 07.2020 година, в частта, в която е отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от „ Колев транспорт и логистика“ ЕООД в размер на 376 лева и е отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от „Про грийн М“ЕООД и „България Инвестмънт Къмпани“ ООД за данъчни периоди месец ноември 2019 година, месец януари , февруари, април, май, юли, октомври, ноември и декември 2020 година в общ размер на 48 851,52 лева.

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА „БЕЛМОНД ИНВЕСТ „ЕООД ГР. С. СРЕЩУ РЕВИЗИОНЕН АКТ №2221721000615-091-001/11.04.2022 година, мълчаливо потвърден чрез непроизнасяне от страна на Директор на Дирекция ОДОП В частта, в която е отказано право на данъчен кредит в размер на 1200 лева по доставки от „ Михнев и синове“ ЕООД за месец 10.2019 година и месец 01.2020 година, в частта на непризнато право на данъчен кредит по фактури, издадени от „Фактор Груп“ЕООД в размер на 4151.66 лева и в частта, в която е начислен ДДС в размер на 14 166,67 лева за данъчен период месец ноември 2019 година.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА „ БЕЛМОНД ИНВЕСТ“ ЕООД ГР. С. СУМАТА ОТ 868,05 ЛЕВА-РАЗНОСКИ СЪОБРАЗНО УВАЖЕНАТА ЧАСТ ОТ ЖАЛБАТА, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП.

ОСЪЖДА „БЕЛМОНД ИНВЕСТ“ ЕООД ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП СУМАТА ОТ 1606,39 лева- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ СЪОБРАЗНО С ОТХВЪРЛЕНАТА ЧАСТ ОТ ЖАЛБАТА.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

